

gaaer tilbage til Folkethinget. Naar der endvidere er fremhævet, at det er vist, at man allerede i Regjeringens Udkast § 5 havde gjort Brud paa Contracten, saa har jeg tilstrækkelig fremhævet, at dette Spørgsmaal for en heel Deel er tvivlsomt, og at navnlig den første Deel af Paragraphen er en ligefrem Fortolkning af Lovens 3—19—7, der i Loven kun staaer som en Politiforanstaltning, og sidste Afsnit er efter min Formening kun en Consequents af den Lov, som har været gjældende fra 1805; thi uagtet det har været paalagt Sogneforstanderskaberne at skaffe Huusvilde Huusly, har dette dog hidtil været dem umuligt for den provisoriske Lov emanerede. Jeg mener derfor, at Regjeringen har været i sin gode Ret, naar den gjorde hvad den gjorde, og jeg mener, at vi ved at slutte os dertil, var i vor gode Ret, men ikke, naar vi gaae videre; derved ville vi bidrage til at undergrave Tro og Love mellem Folk (Nei! — Nei!) — det er min Overbevisning. — jeg hører der er Andre af en modsat Mening; jeg troer at Lovgivningen skal med megen Barfomhed vaage over at alle Contractsforhold, som ere indgaaede, ikke krænkes, uden hvor Almeenvellet fordrer det, og jeg har ikke hørt Nogen fremsætte nogen for mig gyldig Grund, for at Almeenvellet skulde fordrer at gjøre videre Indgreb i Contracterne, end Lovudkastet. Jeg skal derfor slutte mig dertil, og jeg troer ikke at burde trætte det ærede Ting med at anføre mere, da denne Sag saa vidtløftig er behandlet her.

Pastor Sørensen: Jeg skal blot, i Anledning af hvad den ærede Ordfører sagde, at der ikke hidindtil i denne Henseende var fremsat Grunde nok, for at Almeenvellet kunde fordrer at gaae videre og altsaa Diemedet er kommen paa Tale, tillade mig at bemærke, at jeg troer allerede, der er gjort opmærksom paa, hvor nødvendigt det kan være for dem, der enten har Pleieborn eller Bekjendte, der kunde understøtte dem, at blive paa Stederne, enten det nu er Gaarde eller Huse, de have til Fæste. Den er desuden gaaet saa vidt med Hensyn til den Indskrænkning, som er skeet ved den provisoriske Lov, at jeg slet ikke kan indsee, hvorledes det vil blive mu-

ligt, at overholde denne Bestemmelse i Danske Lov mere; thi den kan saa faare let omgaaes. Dersom det f. Ex. er en Gaardmand, som vil have Nogen til Huse, fordi han enten behøver Hjælp til Arbejde eller er sygelig, saa at han ikke kan faae det nødvendige Arbejde udført, saa troer jeg, at han kan antage en saadan Hjælper under Navn af Tjenesteyende, og jeg troer ogsaa, at dersom det gjælder Huusmand, som ikke kunne bruge denne Maade, kan det være let for dem at erholde en saadan Attest fra vedkommende Fattigbestyrelse eller Sogneforstanderskab, saa at de muligt derved kunne opnaae deres Ønske. Men en Anordning, som ikke kan overholdes, finder jeg er Noget af det Ubehageligste at have, thi det maa være særdeles vigtigt, naar en Anordning er given, at den da holdes vedbørligt. Forøvrigt skal jeg aldeles slutte mig til hvad den ærede 1ste og 3die Landstingsmand for 9de Valgfreds (Dahl og M. P. Bruun) i den Henseende have bemærket.

Justitsministeren: Naar en Sag saa yderligt som denne er bleven behandlet gjennem alle dens forskellige Punkter, falder det vanskeligt at fremhæve de enkelte, som fornemmeligt bør gjøre Udslaget. Man pleier gjerne, naar der ere to Meninger, som staae lige overfor hinanden, at blive ved at fremhæve alle de Argumenter fra den ene Side, som kunne tale derfor; uagtet der imidlertid er blevet anført andre ganske afgjørende Argumenter, som maatte synes aldeles at modbevise dem, blive de alligevel fremsatte fra den anden Side som fuldkommen gyldige. Naar en saadan Forhandling vedbliver at føres, bliver Resultatet, at den tilsidst fjører fast, saa at man ikke kan komme derfra igjen, og man veed da tilsidst ikke, hvorledes man skal komme til et fornuftigt Resultat. Dersom det her skulde blive Tilfældet, at Tingene ikke skulde kunne forenes om et Resultat, vil jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det ikke vil skee som den ærede Taler bemærkede, at den provisoriske Lov kommer ind, men deraf vil Resultatet blive, at den provisoriske Forordning af 5te Mai 1848 bortfalder, eller i alt Fald vil det være et tvivlsomt Spørgsmaal, hvorvidt den kan blive staaende ved Magt. Dersom den var udkommen efter